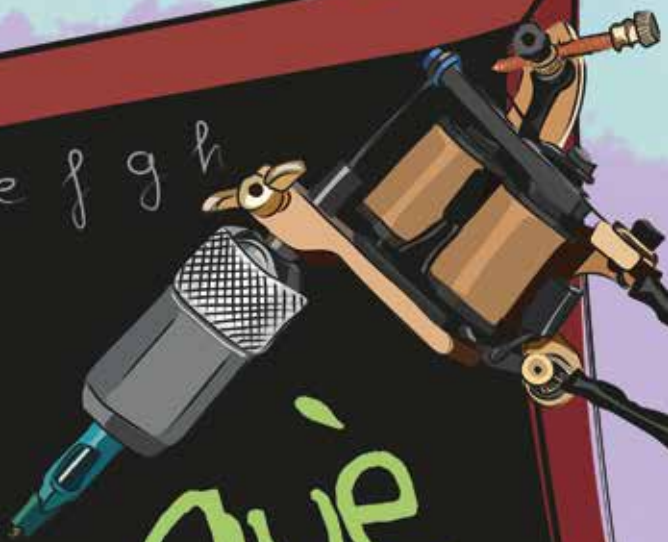

Joan Francesc Dalmau Llagostera
Il·lustracions d'Ester Gasol Dea

a b c d e f g h

Qui fa què

Les professions

El perquè de qui fa què

Qui fa què és la proposta que fem des de l'Ajuntament de Mollerussa, a través de les regidories d'Igualtat i de Joventut dins del Pla Educatiu d'Entorn i amb col·laboració de la Taula d'Igualtat, per donar eines al sector educatiu per treballar el foment de la coeducació i la perspectiva de gènere i fer una revisió dels estereotips.

Ho fem amb un conte infantil per al qual hem demanat la col·laboració d'un escriptor i una il·lustradora de proximitat com són Joan Francesc Dalmau Llagostera i Ester Gasol Dea, els quals han aconseguit posar en paper quatre històries il·lustrades basades en protagonistes de carn i ossos, també de quilòmetre zero. Són l'Alba, que fa de pastora; el Jesús, que exerceix com a llevador; el Logan, que és mestre d'educació infantil, i l'Ester, que és tatuadora. D'entrada, cada una d'aquestes professions acostuma a relacionar-se amb un gènere determinat i per això ens serveixen d'exemple, més tenint en compte que són casos reals d'allò que volem transmetre a l'alumnat que cursa educació infantil i el primer curs de primària.

N'hem editat 500 exemplars per posar-los a l'abast de qui comença la seva etapa escolar amb la voluntat d'ajudar a la reflexió de com volem créixer com a persones. Ha de ser, però, una reflexió, segurament, conduïda no només per l'escola, amb un treball pedagògic a través de l'equip docent, sinó també des de casa, en família, per contribuir a fomentar el propi esperit crític.

Volem ser part en l'educació de la nostra ciutadania i volem fer-ho des de les primeres edats com a Ciutat Amiga de la Infància per Unicef que som. Amb aquesta eina didàctica, que també inclou recursos pedagògics per treballar, posem, doncs, el nostre gra d'arena a aquesta missió de contribuir a evitar actituds discriminatòries per raó de sexe i de gènere i fomentar el respecte cap als altres.

Marc Solsona Aixalà
Ajuntament de Mollerussa

T'imagines que ningú et preguntés sobre què és el que t'agrada però que tothom opinés sobre el tema? Com et sentiries si fer un esport o exercir una professió depengués no del teu desig, ganes i/o capacitat sinó del que s'espera de tu? (O, millor dit, del teu sexe?)

Tens raó. No cal imaginar gaire. Avui en dia, tot i que anem millorant i obrint la ment com a societat, hi ha una sèrie de creences que ens travessen i que continuen dividint el món en dos conceptes que semblen oposats: masculí i femení. Segurament, ja has escoltat o patit algun comentari al respecte, oi? Potser, fins i tot, l'has fet. "Això és de nens; això és de nenes".

Avui volem recordar-te una realitat que ja saps però que, de vegades, oblidem. I és que tan sols tu pots saber què t'agrada i què és allò que millor saps fer i et fa sentir bé. Com ho farem? Doncs compartint diverses experiències de gent propera a tu que, potser en el seu moment, també van sentir algunes veus que deien què podien fer o no podien fer...

Abans de presentar-te-les, ens agradaria posar nom a aquest conjunt de pressions i creences que fan que les persones siguem menys lliures. Són els estereotips de gènere. Així és com s'anomena aquest encotillament, que s'inicia a partir del fet biològic de néixer mascle, femella o intersexual.

Sí, sí, ja ho sabem. Estem parlant de sexe i, ahora, de gènere, que és com barrejar sabates i mitjons. I per tal que ens quedi clar, faig aclariment per remarcar que el sexe té a veure amb la biologia, amb quins són els meus genitals, els meus cromosomes, les meves hormones..., mentre que el gènere indica si soc home, dona, persona no binària, fluïda... Una vegada clarificada la diferència..., continuem.

Els estereotips de gènere sovint tallen les ales, els somnis i les possibilitats de poder realitzar-nos com a persones. I és que construeixen imaginaris rígids que perpetuen i premien els comportaments esperats i desitjats segons el gènere o castiguen si ens apartem dels marges i, per tant, transgredim la "norma" establerta.

Volem ser clares en aquest aspecte i dir-te que els estereotips serveixen per deixar de veure la persona de manera individual. I això no mola gens, perquè fa que deixem d'apostar per les capacitats i els esforços de cadascuna.

Què passaria si ens donéssim permís per somiar?

Què passaria si ens donéssim permís per fer?

Què passaria si ens donéssim permís per ser?

No t'oblidis mai que ets una persona única i irrepetible i que no hi ha ningú com tu, sigui quin sigui el teu gènere, sigui quin sigui el teu sexe.

SOMIA, FES; PERÒ, SOBRETOT, SIGUES TU.

És possible! Ho vols veure? Doncs acompanya'ns. En les pròximes pàgines trobaràs històries de vida que ja ho han aconseguit.

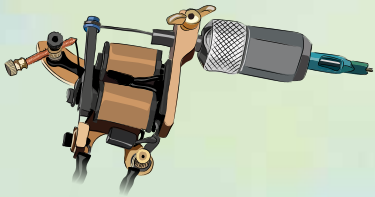

Endevina

Aquest conte explica quatre històries basades en persones reals.
Juguem? A veure si endevines a què es dedica cada personatge. Potser t'enduràs una sorpresa!
Abans de llegir-les, uneix amb una línia de color **VERMELL** cada personatge amb la feina que creus que fa.

Llevador/a

Tatuador/a

Professor/a

Pastor/a

Després de llegir-les, uneix amb una línia de color **BLAU** cada personatge amb la feina que realment fa.

Escriu a sota de cada cara quin ofici fa aquesta persona.

qui fa què

.....

.....

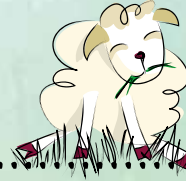
.....

.....

ÍNDEX

El somni de l'Alba 7

El relleu de les cigonyes 11

Un cap de tribu 15

Obres d'art portàtils 19

EL SOMNI DE L'ALBA

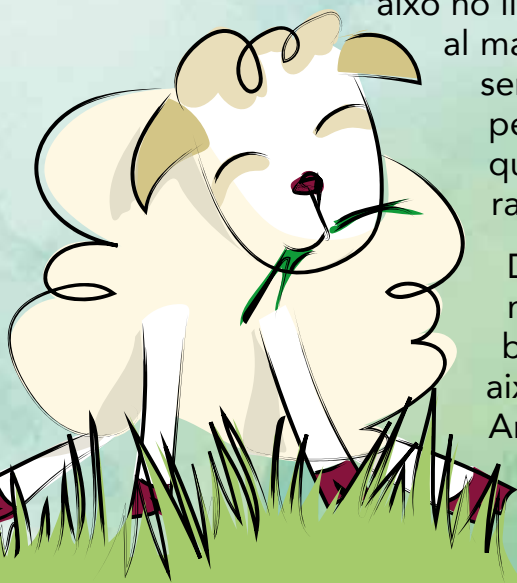
Avui l'Alba estarà molt ocupada. La Neu, una de les seves ovelles preferides, s'ha posat de part. Els corderets que porta a la panxa tenen ganes de sortir i l'Alba els està ajudant a néixer. Sempre que alguna ovella ha de parir, és al seu costat per assegurar-se que tot vagi bé. Però avui ho viu d'una manera especial. Ahir va saber que ella també serà mare. Espera un nen. Amb la seva parella han decidit que li posaran Unai. És un nom que els agrada als dos, i això que encara no saben que significa *pastor*! És com si en la tria els hagués guiat una mena de màgia.

El part ha anat molt bé. Ara l'Alba dona un cop d'ull al bestiar i s'adona que el Llanut, un altre xai, s'ha fet un estrip a la pell. L'haurà de cosir. Hi ha pastors que avisen el veterinari perquè se n'ocupi, però ella no. Ha après a fer de tot i en la majoria de cures no necessita ajuda. Té clar que ser una noia no és cap inconvenient per a aquest ofici, encara que alguns pensin que no és feina per a una dona.

Quan ha acabat de curar el Llanut, s'ha dutxat a correuita. Té el temps just per anar a comprar el pastor elèctric. A la tarda l'esperen en una trobada de l'associació de pastors. És la primera vegada que hi va. Han quedat amb el seu amic Pau, que també és ramader, per anar-hi plegats. Li ha dit que és l'única noia de les Garrigues i el Pla d'Urgell que està al capdavant d'una explotació ramadera. L'Alba suposa que només hi haurà homes, però

això no li importa. Homes o dones, tots es dediquen al mateix. No hi ha cap motiu pel qual s'hagi de sentir incòmoda. El seu amic hi està d'acord, però l'avisa que potser alguns se sorprendran que una noia tan jove sigui la propietària del ramat.

D'aquí a uns mesos, quan tingui el petit Unai, no podrà estar tant de temps pasturant els bous. El nadó la tindrà molt ocupada, però això no vol dir que hagi de canviar de feina! Amb el pastor elèctric podrà deixar les ove-

lles soles sense por que es perdin. A més, el Xic les vigilarà. És el seu gos pastor, bru i molt simpàtic. D'un temps ençà, la Xica i l'Estrella l'ajuden. Són gossos més menuts que han après d'ell a vigilar el bestiar.

Quan l'Alba era petita li encantava anar al tros. A casa eren pagesos i estava acostumada a voltar pel camp. Anava vestida amb una granota blava que li venia gran, tan ampla que havien de tallar les mànigues i els camals perquè no arrossegues la roba i li quedessin peus i mans amagats. Amb set anys ja ajudava son pare fent cures als porcs de la granja que tenien aleshores.

De jove, mentre acabava els estudis, hi va haver una epidèmia a la granja i la família decidí canviar garrins per xais. Poc després, el seu pare es va posar malalt i ja no podia ocupar-se del ramat. Va ser llavors quan l'Alba es va fer càrrec de les ovelles. L'Eduard, la seva parella, portaria les terres. Viurien en una casa de masovers, al terme de Torregrossa, en plena natura. Era el seu somni!

Després de comprar el pastor elèctric, va amb el seu amic Pau a la trobada de l'associació de pastors. Quan hi arriben, ja hi ha una colla d'homes a la sala. Fa una mica de respecte trobar-se amb ramaders que porten tota la vida dedicant-se a la cria d'ovelles. El més gran dels presents sembla un druida.

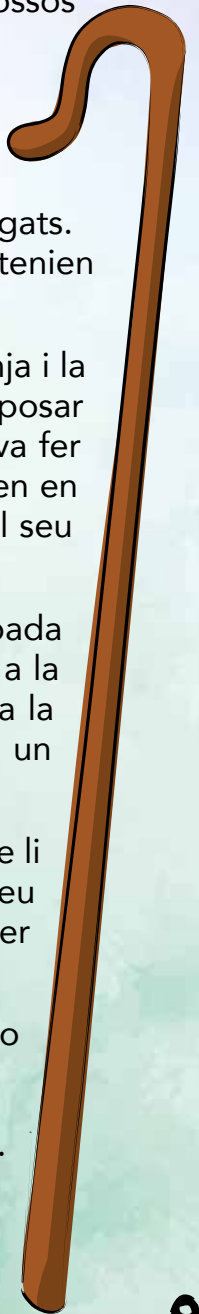
Un home pregunta al Pau si el pare de la noia no ha pogut venir. Un altre li demana on és el marit de l'Alba. Volen saber qui està al capdavant del seu ramat. Si no és el pare ni el marit, pensen que serà un germà. Donen per fet que ha de ser un home.

Quan el Pau els diu que l'Alba és qui se n'ocupa, n'hi ha un que no s'ho vol creure. Convençut que ella no el sent, li diu:

—No pot ser que ho porti ella. És una feina massa dura, per a una dona.

—I quines creus tu que són feines de dona? —li demana el Pau.

—Cosir roba, anar a comprar el dinar... —insisteix l'altre—. Pregunta-li

què ha fet avui i ja ho veuràs.

L'Alba ha sentit la conversa. Per això, quan el Pau li pregunta què ha fet durant la jornada, respon amb sornegueria.

—Cosir i anar a comprar.

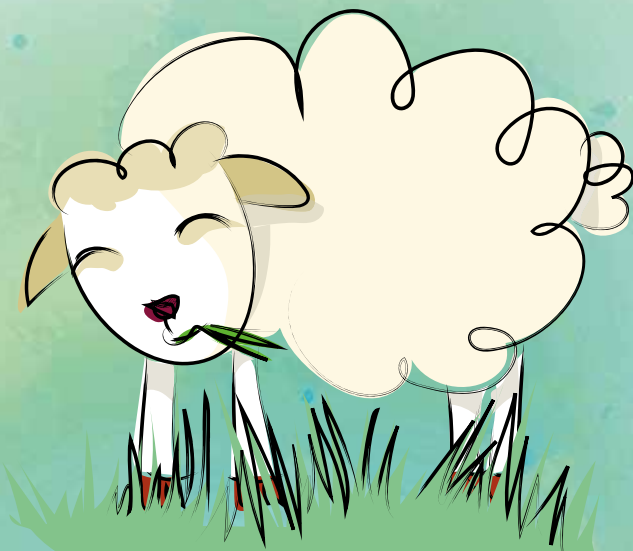
—Alba —diu el Pau, aguantant-se el riure—, explica-l'hi bé. Ell es pensa que t'has passat el dia cosint calçotets i comprant al supermercat.

—Calçotets? No pas! —li aclareix—. He hagut de cosir una ovella. I després he anat a comprar un pastor elèctric.

L'home, que s'ha quedat mut de sobte, se'n va dissimulant a parlar amb altres pastors.

Ha passat molt temps des d'aquella primera trobada. Avui tots els pastors de l'associació coneixen l'Alba i ningú s'estranya que n'estigui al capdavant.

L'Unai ja té dos anys. Li encanta donar el biberó a les ovelles que no poden ser alletades per la mare. Potser també voldrà ser pastor. Com ens ha ensenyat l'Alba, per dedicar-te al que t'agrada, l'únic que cal és tenir-ne ganes i estar disposada a aprendre.

EL RELLEU
DE LES CIGONYES

Les antigues rondalles expliquen que les cigonyes eren les encarregades de repartir els nadons. Feien llarguíssims viatges per deixar els nadons amb les famílies. La llegenda diu que els recollien a París, els agafaven pels bolquers amb el bec i recorrien el cel fins a arribar al seu destí. Anaven d'una punta a l'altra del planeta i deixaven els nadons davant la porta de casa seva. De vegades, les dibuixaven vestides amb uniforme d'aviadora.

Quan t'expliquen la història del Jesús, penses que potser hi ha alguna cosa certa, en aquest conte de les cigonyes. No sabem si serà coincidència, però ell ha viatjat moltíssim i ajuda a fer que els nadons arribin sans i feliços als braços dels pares.

Aquesta és la seva història:

El Jesús va néixer a Alemanya, en un poble de Hannover anomenat Barsinghausen. Als dos anys, tota la família se'n va anar a Palència, on va viure fins als vint-i-quatre anys. El servei militar, que llavors era obligatori, el va fer a Madrid, a l'Hospital Militar del Aire (de l'aire, com les cigonyes! Ho veieu?). Allà treballava als matins i continuava estudiant a les tardes. Ja era infermer, però volia seguir aprenent!

Després se'n va anar a treballar a Itàlia, primer a Verbania i després a Milà.

A Itàlia hi va estar divuit mesos. Tot seguit va volar a Tarbes, una petita ciutat francesa on li havien ofert feina. A França hi va viure el mateix temps que a Itàlia. Gairebé la durada de dos embarassos! Després, l'amor el va fer viatjar fins a Lleida, on van fer el niu amb la seva parella. A Lleida treballava de supervisor en una residència per a gent gran, però encara no era la feina que volia. Ell desitjava aprendre una especialitat.

Per dedicar-se al que li agradava havia d'aprovar un examen molt difícil i ser dels qui tragués millor nota. Per això va seguir estudiant, preparant-se per aconseguir-ho. Al final, tant d'esforç va tenir recompensa. Va ser seleccionat per entrar a l'Hospital del Mar de Barcelona, on podria treballar i aprendre una especialitat. De les dues que li van oferir, va triar la de llevadora*. Fins feia ben poc, les llevadores eren sempre dones, però això havia començat a canviar. Aquella promoció de llevadores va ser la primera de l'Hospital del Mar i una de les primeres de Catalunya. En van formar part dues noies i ell.

En acabar la carrera va entrar a treballar de llevadora* a l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida. Al principi, la gent no estava acostumada a trobar-se un home de llevador. Quan el veien amb la bata blanca, es pensaven que era un metge i demanaven per la llevadora.

Ja veieu quants viatges i quants tombs va donar el Jesús! Ben mirat, no és estrany que qui fa de llevadora sigui una persona aficionada a viatjar. No hi ha viatge més fantàstic que el que fa un nadó. Comencem a viure a la panxa de la mare, flotant en una mena de bombolla càlida. Al cap d'uns mesos ens venen ganes de treure el nas a fora. Tenim curiositat i volem sortir! A més, ens hem fet grans i a la panxa ja no hi ha prou espai per a nosaltres. Llavors emprenem una travessia apassionant. En poques hores ens adrecem a una mena de cova, l'úter, i travessem la porta màgica que ens durà a un nou univers.

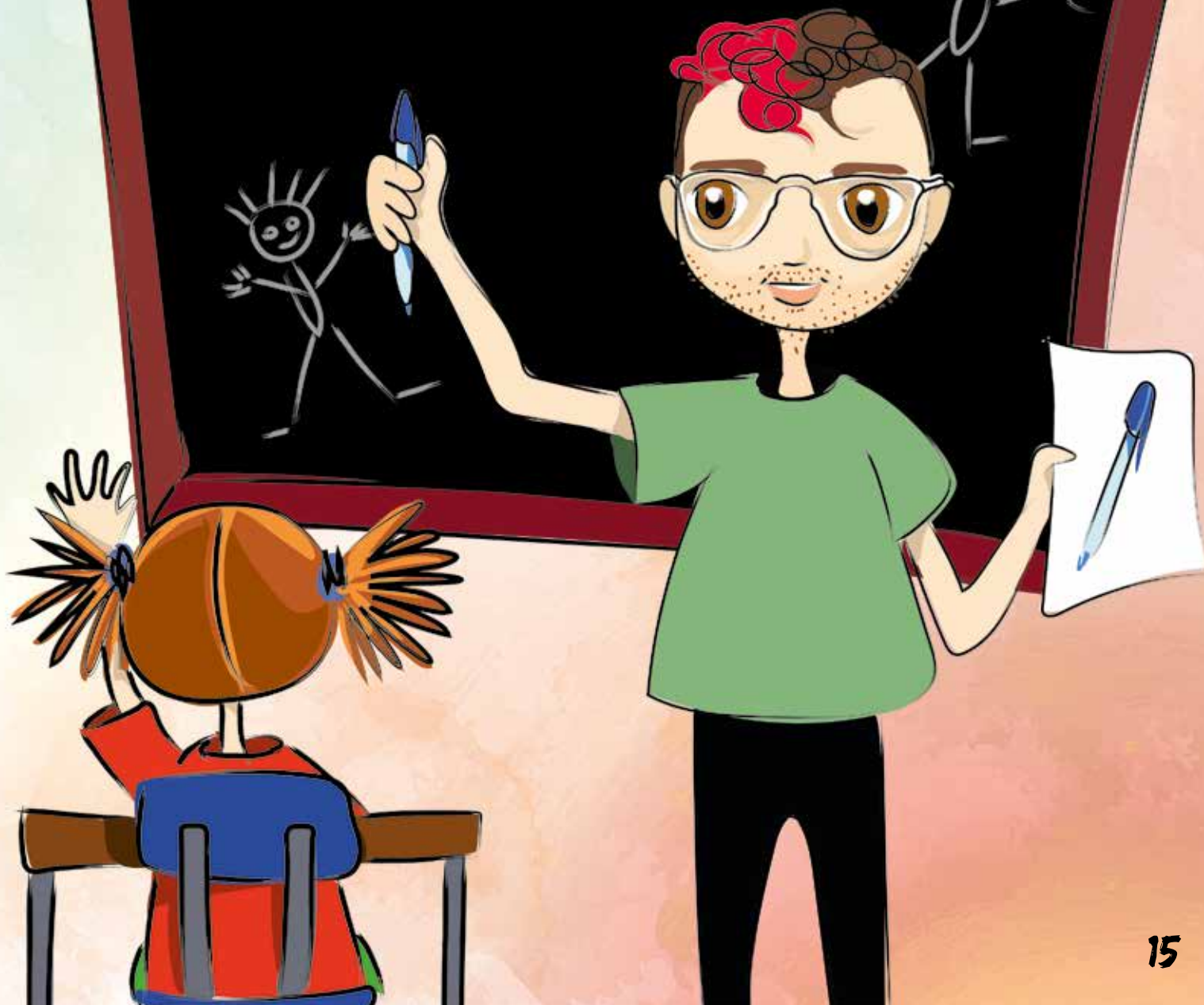
Potser ara mateix està naixent una criatura. La mare, com que sap que té ganes de veure el món, l'empeny cap a la sortida. Ha de fer un gran esforç. Per sort, amb ella hi ha el Jesús. Ell l'acompanyarà en el part. Ajudarà la criatura a néixer i després l'hi posarà sobre el pit perquè senti el batec del seu cor. Aquesta és la música preferida dels nadons.

El Jesús va acabar dedicant-se a allò que volia. No li va importar ser un dels primers nois a treballar de llevadora. Com a bon professional que és, el primer que es va llevar de sobre van ser les manies i els prejudicis. Ell, com la resta de protagonistes d'aquestes històries, sap que, per dedicar-se a allò que t'agrada, només cal tenir-ne ganes i aprendre'n. Tant se val si ets un falcó o una cigonya.

** Donat que, tradicionalment, aquesta professió havia estat exercida només per dones, avui predomina el criteri que les persones que s'hi dediquen s'anomenin llevadores, encara que siguin homes.*

UN GAP DE TRIBU

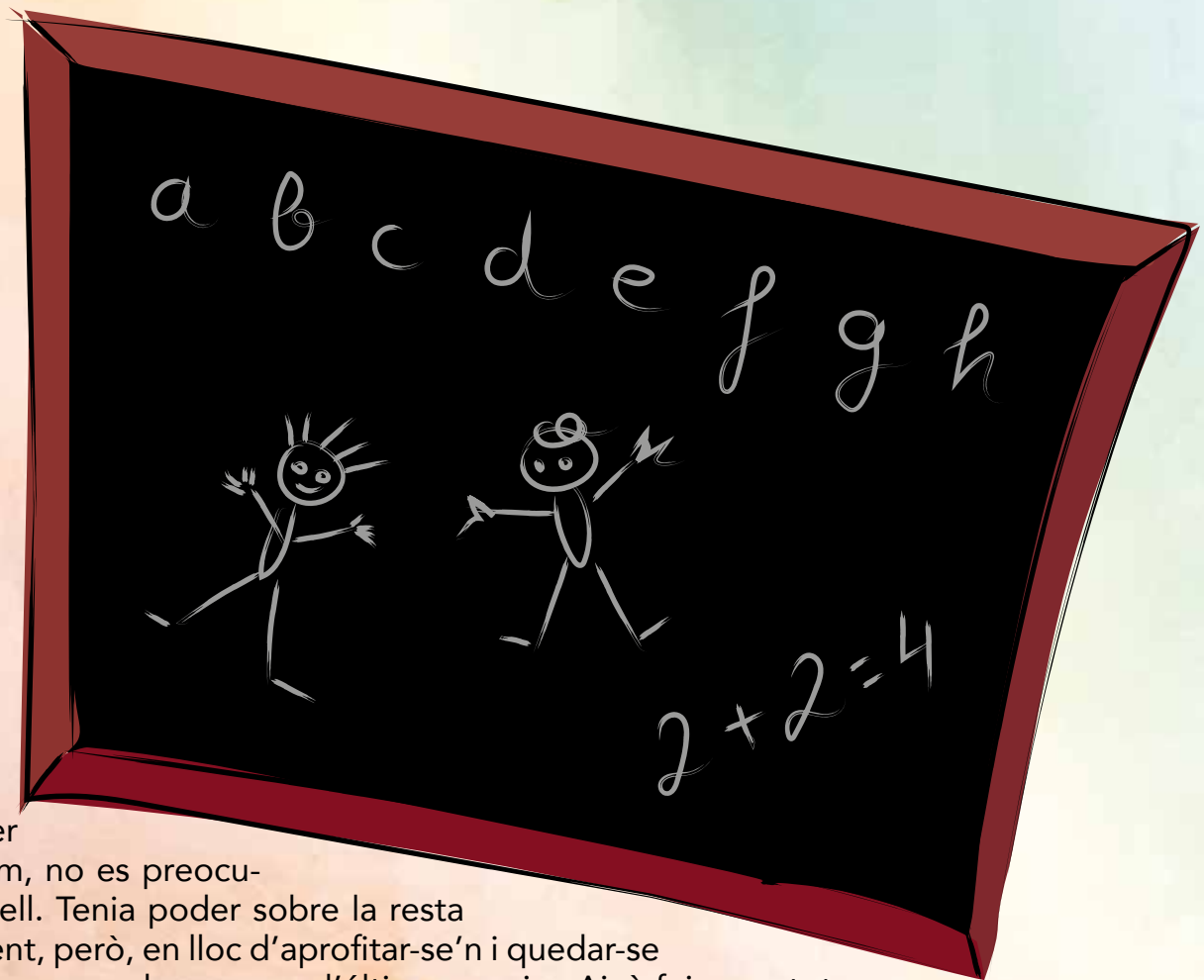
A l'escola, quan el Logan era petit, tenia una amiga que havia vingut del Senegal. La ciutat més important d'aquest país africà és Dakar. La sentireu anomenar perquè s'hi fan unes curses en què participen tota mena de cotxes, motos i camions. Aquesta carrera, en què els pilots travessen el desert, ha fet més conegut el país, la seva gent i la seva cultura.

Avui el món és més acolorit. Al nostre país hi viu molta gent vinguda d'altres terres, de múltiples races i diferents costums. Tots tenim amics i amigues amb orígens diversos, amb famílies arribades d'altres llocs d'Europa, Àfrica, Orient o Àsia. En canvi, quan el Logan tenia set anys, la seva amiga senegalesa cridava l'atenció, perquè a l'escola no hi havia cap altre nen africà. Era de pell fosca, parlava amb un altre accent i tenia uns costums propis. Alguns companys de classe se'n reien perquè era diferent. El Logan, en canvi,

sempre li va fer costat i la va animar a no fer cas de les burles. Llavors, ja s'adonava que d'adult li agradaria dedicar-se a alguna cosa que servís per ajudar els altres.

Potser per aquesta experiència a l'escola, de més gran va aprendre antropologia. Aquest nom tan estrany és el d'una ciència que estudia grups humans de diferents indrets. Segur que quan estudiava li van interessar els costums d'algunes tribus índies d'Amèrica del Nord. Aquests pobles eren molt respectuosos amb la natura i vivien de la caça. El cap de la tribu era qui manava, però es guanyava el respecte de tothom amb l'exemple. No menjava fins que tot el poblat ho hagués fet. S'ocupava que ningú no passés gana i, fins que no havia aconseguit prou

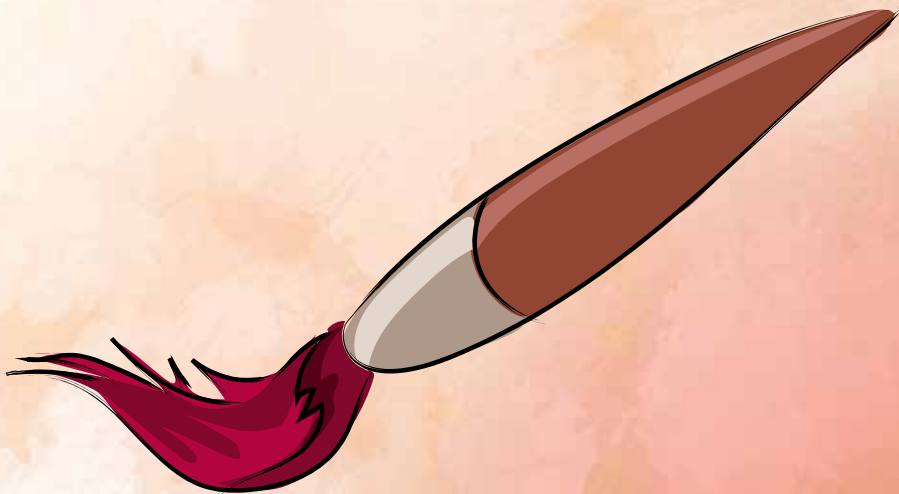
caça per a tothom, no es preocupava d'ell. Tenia poder sobre la resta de la gent, però, en lloc d'aprofitar-se'n i quedar-se la primera peça de caça, era l'últim a menjar. Això feia que tots els nens i nenes se'l miressin bocabadats i que, tant joves com vells, el respectessin. Era un exemple, un referent. (Un referent és algú de qui aprens més que de les lliçons dels llibres o els discursos, és una persona que et serveix d'exemple i a qui et venen ganas d'imitar. És algú que t'ensenya amb els fets.)

El cas és que el Logan va canviar d'estudis i decidí fer-se mestre. Volia fer classe als més menuts i ensenyar-los amb l'exemple a ser tolerants i amables. Ell sabia que els referents són molt importants quan ets petit, perquè ajuden a formar la manera de ser.

Quan va comentar que volia ser mestre de la quitxalla més menuda, alguns li van dir que això ho feien les dones, que els homes feien classe a nens més grans. El Logan, però, va pensar que abans també era costum que només les mares alimentessin els fills i, en canvi, aquells indis majestuosos es preocupaven d'alimentar tothom, sense fer distincions. Si un guerrer com ells podia ocupar-se d'omplir l'estómac dels petits, per què ell no es podia dedicar a alimentar-los la ment?

Ara el Logan és mestre d'anglès per a nens i nenes de dos a quatre anys. Li agrada la seva feina. Vol ser un referent per als seus alumnes. Així, a més d'aprendre un idioma, s'adonaran de la importància que té pensar en els altres. Entendran el valor de l'amabilitat. No hi ha cap llengua que serveixi per entendre's si les persones no s'escolten.

El Logan té molt clar que, per dedicar-te a allò que t'agrada, l'únic que cal és que en tinguis ganes i n'apreguis.

OBRES D'ART
PORTÀTILS

L'Ester de ben petita volia ser bomber o futbolista. Als llibres i a la televisió, els bombers i els futbolistes eren sempre nois. Però, i què? Per què no podia ser-ho ella, si li agradava i n'aprenia? Veient com de decidida era de menuda, ja us podeu imaginar que s'ha dedicat a allò que ha volgut. Sabeu què volia ser de més gran? Ja no somiava a ser bomber o futbolista. Llavors desitjava ser tatuadora! Avui és una professional del tatuatge. Aquesta és la seva història.

El Gerard, amic de l'Ester, era tatuador, però quan es volia fer un tatuatge anava a un company d'ofici perquè l'hi fes. Un dia, ella va acompanyar-lo. Es va quedar bocabadada veient com el tatuador llaurava filigranes de colors a la pell del seu company. Era com dibuixar, però, en comptes d'usar un llapis, el noi utilitzava una agulla. I, en lloc d'estampar el dibuix al paper, el deixava imprès al cos del seu amic.

El tatuador era un veritable artista. Després d'hores de treball, el Gerard va poder lluir al seu braç una petita obra d'art que mai s'esborraria. Des de llavors l'ha duta sempre amb ell. A l'Ester això li va semblar meravellós. A ella sempre li havia agradat dibuixar, però no sabia què fer-ne, de les seves obres. La idea de poder plasmar-les a la pell d'algu li va semblar que era donar vida als seus dibuixos. A més, el tatuador feia un disseny únic, pensat per a cada persona, segons els gustos i desitjos de qui li encarregava el

tatuatge. En certa manera, els que es feien tatuar la pell eren col·leccionistes d'art ambulants i oferien la seva pell a l'agulla de l'artista.

El seu amic, en adonar-se que li havia agradat tant veure com el tatuaven, li va proposar de fer una prova. Sabia que ella dibuixava molt bé i que aquesta era una cosa molt important per a una tatuadora. Com que ell també era tatuador i tenia les eines, va dir a l'Ester si volia provar-ho. Li ensenyaria com ho havia de fer i podria estampar el seu primer dibuix a la seva

L'Ester tenia por de fer-li mal amb agulla. havia dibuixat en quaderns i, encara que la punta del llapis, mai cap paper no va "ai, vigila, quina burxada!". Això de fer rent. Tot i que només l'havia d'enfon- feia respecte. De tota manera, al final sentir només una mica de molèstia, que era normal, i el dibuix va quedar força bé. Llavors mateix va decidir que s'hi dedicaria!

Quan va explicar a la colla que es faria tatuadora i que ja s'havia comprat la màquina, alguns nois se'n van riure. Li van dir si era una màquina de planxar. L'Ester no va fer cas de les burles. Va començar a aprendre'n fent-se tatuatges a ella mateixa. Quan va adonar-se que ja havia après a fer-ho, va oferir-se a un estudi per treballar-hi. Primer no li van fer cas, però quan els va mostrar els seus dibuixos la van contractar. Els clients no estaven acostumats a veure una noia tatuadora. En entrar a l'estudi, sovint li preguntaven si era la recepcionista i demanaven que avisés el tatuador. Al principi, quan els deia que

pell.

Fins llavors només ratllés molt fort amb queixar-se de dolor: anar una agulla era dife- sar un mil·límetre a la pell, es va decidir. El seu amic va

ella era tatuadora, no se'n refiaven i demanaven un noi. De mica en mica, però, li van anar agafant confiança fins que ja tatuava tant o més que els companys de feina.

Ella també va tenir algunes sorpreses. L'Ester pensava que només es feien tatuatges els joves, però resulta que entre les seves clientes té padrines de vuitanta anys! Una altra curiositat: no endevinareu mai quin és el lloc més estrany en què li han demanat de fer-se un tatuatge. Sabeu on? A sota del dit gros del peu!

Avui l'Ester viatja pertot arreu fent tatuatges. Us explicarem una anècdota molt divertida que li va passar a Barcelona. Quan es fa un tatuatge molt gran s'ha de fer en més d'un dia. Si es treballa massa hores seguides sobre la pell, pot resultar dolorós. Per això és millor fer-ho en diverses sessions. En aquests casos, el client deixa uns diners a compte la primera sessió. Doncs bé, estava fent un tatuatge difícil en què calia emprar diversos dies. Com que l'Ester té una manera de parlar molt col·loquial i de ponent, per preguntar al noi quants diners deixava a compte, li va dir:

—Quant *me* deixes?

I el client va contestar:

—Metre vuitanta.

El noi havia entès que li preguntava "quant medeixes?" i li va dir la seva alçada!

Ha passat molt temps des d'aquell dia que va acompanyar

el Gerard al tatuador. Avui l'Ester té el seu propi estudi de tatuatges i cada cop hi ha més noies tatuadores, gairebé tantes com nois.

Recordeu aquells que anys enrere es van riure d'ella preguntant si la màquina que havia comprat era de planxar? Doncs ells sí que han quedat planxats!

Com ens ha ensenyat l'Ester, per dedicar-te al que t'agrada només cal que ho vulguis i n'aprenguis. Tatua-t'ho bé i que no se t'esborri mai.

RECURSOS

Vídeos

Alguns dels vídeos proposats són experiments socials que podeu utilitzar a l'aula o visualitzar-los en família per obrir el debat. D'altres ens ajuden a entendre com els missatges socials fan de policia del gènere per tal de mantenir l'ordre de la norma establerta. Veure'ls pot ser l'excusa perfecta per parlar de tot plegat.

Estereotips sobre professions

https://youtu.be/ML_xA01Lh2o

I tu, què vols ser de gran?
Campanya pels drets de la infància.
Coneix, Educa, Protegeix.

<https://www.youtube.com/watch?v=pJvJo1mxVAE&t=21s>

Experiment social en una escola de primària del Regne Unit.
Un experiment d'allò més interessant que ens farà reflexionar sobre com eduquem els nostres fills, filles i alumnat.

[Romper estereotipos de género en los colegios. YouTube](#)

Experiment social fet en una escola d'Espanya.
Un experiment d'allò més interessant que ens farà reflexionar sobre com eduquem els nostres fills, filles i alumnat.

[Material Didáctico. Igualdad de género. Las profesiones. YouTube](#)

Material didàctic que pot ajudar el professorat a generar espais de debat.

En general

[Nines per a les nenes i robots per als nens. Un experiment de la BBC sobre els estereotips de gènere. Youtube](#)

Experiment social sobre estereotips de gènere.

<https://www.youtube.com/watch?v=hno90b1yA4s&t=20s>

Estereotips Herforshe. Campanya realitzada per l'ONU l'any 2014 (Ell per ella).

https://www.youtube.com/watch?v=qzX_nbF6pfQ

Super Lola. Contes coeducatius de la Senyora Malilla. Desconstrueix estereotips sexistes i ens mostra nous models de masculinitat i sobre com nens i nenes poden desenvolupar el seu màxim potencial en un marc d'educació no sexista.

<https://youtu.be/a5i4KiGDUrY>

LALO. Contes coeducatius de la Senyora Malilla. Desconstrueix estereotips sexistes i ens mostra nous models de masculinitat i sobre com nens i nenes poden desenvolupar el seu màxim potencial en un marc d'educació no sexista.

https://youtu.be/ML_xA01Lh2o

Campanya de jocs sexistes realitzada per l'Ajuntament Madrid.

<https://www.youtube.com/watch?v=s82iF2ew-yk&t=3s>

Experiment: corre com una nena. Es pregunta a diferents persones com corren les noies. Els resultats ens faran reflexionar.

<https://www.youtube.com/watch?v=wGc1J64PFo0>

Campanya per una infància sense estereotips.

Guia didàctica: Quan la diversitat és la norma.

https://sexconstruccion.files.wordpress.com/2021/04/guia_sexualitats_antisida_digital_revisat.pdf

Recursos didàctics

<https://www.coeducacion.es/wp-content/uploads/2018/02/Guia-de-Ayuda-Profesional.pdf> Guia per acompanyar en l'elecció d'estudis, de manera no sexista.

<http://xtec.gencat.cat/ca/curriculum/coeducacio/recursos/orientacioprofesional/> Recursos per a una orientació professional i acadèmica no sexista.

<https://www.coeducacion.es/wp-content/uploads/2018/09/Profesiones-sin-g%C3%A9nero-1.pdf> Aquesta guia està dividida en 3 grans blocs. Un primer dirigit a alumnat de secundària, el segon al professorat i l'últim tant a l'alumnat com al professorat i a les famílies.

[Juegos de mesa para educar en igualdad de género \(educacionrespuntocero.com\)](http://educacionrespuntocero.com) Jocs de taula per educar en igualtat i feminisme, tant dins com fora de les aules.

http://www.dibgen.com/pdf/guia_pedagogica_Dibuixant_el_genere.pdf Guia pedagògica per acompanyar les animacions de Dibuixant el gènere https://www.youtube.com/results?search_query=dibuixant+el+g%C3%A8ner+gerard+coll en contextos educatius.

<https://www.diba.cat/documents/1133004/227702821/01+guia+families+web.pdf/ec3f1d59-c767-4e7e-a7cf-036bc-096fb63> Guia didàctica per a famílies: I si eduquem sense sexisme?

<https://esplai.fundesplai.org/recurs/el-joc-de-les-tasques-de-la-llar/> El joc de les tasques de la llar perquè la canalla reflexioni sobre com se'n poden responsabilitzar i quines són les seves preferides i per valorar la influència dels estereotips de gènere. (6 a 8 anys)

<https://esplai.fundesplai.org/recurs/estas-topitzat/> Dinàmica per reflexionar generant debat sobre els estereotips de gènere. (12 a 16 anys)

Guia didàctica. Quan la diversitat és la norma.

https://sexconstruccion.files.wordpress.com/2021/04/guia_sexualitats_antisida_digital_revisat.pdf Guia didàctica per a professionals de l'educació infantil i primària.

Llibres infantils

A partir de 3 anys

Hi ha res de més avorrit que ésser una princesa rosa?

Raquel Diez Reguera, Ed. Thule.

La Carlota és una princesa rosa que no vol ser-ho ni vol fer cap de les coses que ha de fer una princesa rosa. Voldria viatjar en globus, viure mil aventures, lluitar contra llops o dracs... i no vestir-se de rosa!

Idées clau: revisió d'estereotips, igualtat de gènere.

El príncep ventafocs

Babette Cole, Ed. Destino.

La divertidíssima història del príncep ventafocs! Tenia tres germanastres que sempre es reien d'ell fins que un dia va aparèixer una fada que, sense voler-ho, el va convertir en un mico gegant i pelut.

Idées clau: revisió d'estereotips, noves masculinitats.

Quan les nenes volen alt

Raquel Díaz Reguera, Ed. Lumen infantil.

L'Adriana, la Virgínia i la Martina són tres nenes amb grans somnis: volen ser aviadora, violinista i escriptora. S'ha de seguir endavant amb els somnis malgrat els entrebancs del camí.

Idées clau: revisió d'estereotips, igualtat de gènere.

A partir de 6 anys

El meu fill princesa

Cheryl Kilodavis, Suzanne DeSimone, Ed. Bellaterra.

Sobre l'acceptació dels altres tal com són. Amistat, convivència, atenció i compromís envers els altres. Per prevenir l'assetjament.

Idées clau: revisió d'estereotips, noves masculinitats, diversitat afectiva i sexual, amistat i convivència, prevenció de l'assetjament.

Qui fa què

- © del text **Joan Francesc Dalmau Llagostera**,
- © de les il·lustracions **Ester Gasol Dea**,
- © d'aquesta edició **Ajuntament de Mollerussa**,
- © correcció de textos **SCC Pla d'Urgell**,
- © del disseny i la maquetació **Onart fotografia i disseny**

DL L 764-2021

Mollerussa, desembre 2021

Ho edita:

**Ajuntament
de Mollerussa**

oficina Jove
del Pla d'Urgell

Hi col·laboren:

antisid
Lleida

Generalitat de Catalunya
Institut Català de les Dones

**CONSORCI PER A LA
NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA**

Amb el suport de:

Aquesta obra està subjecte a una llicència de Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative Commons

